

Statens Indtægter undgaaet; men at man ikke gjorde det, laa i, at man troede, det gjaldt en Forøgelse af Skatten, som vilde blive væltet over paa Forbrugerne. Man lagde mindre Mærke til, at det var en Indtægtsforringelse for Staten. Dette skal jeg ikke undskylde, jeg har ingen Skyld deri, og jeg har intet Ansvar derfor.

Den ærede Forespørger talte atter om de nuværende Flasker og sagde, der var rettet en Skrivelse til Bryggerierne om, at de nuværende Flasker maatte ikke indeholde mere end 35 cl. Jeg vil gøre opmærksom paa, at disse Flasker i Almindelighed ikke indeholde 35, men 34 cl, og Bryggerierne betale altsaa stadig noget mere i Skat, end de strengt taget behøve. Men atter kommer det samme Forhold her som tidligere, at Folk saa faa noget mindre Øl at drikke, end de tro at finde i Flasken, hvorfor Bryggerierne med større Tryghed betale den større Skat. Man har sikkert fra Administrationens Side sagt, at Flaskerne skulde være 35 cl, men man er klar over — og det var det, jeg hentydede til med mine Bemærkninger —, at dette strenge Maal kan ikke nøjagtigt automatisk, mekanisk opnaas, der vil altid blive et vist Spillerum. For Resten have Bryggerierne henvendt sig til Administrationen om Tilladelse til at benytte helt andre Flasker, Vinflasker o. l., som Beholdere ved Bortførsel af Øl fra Bryggeriet, men Administrationen har ubetinget modsat sig det og holdt paa, at det skulde være en Flaskesort, som var let for Administrationen at maale.

Forespørgeren (Ellinger): Maa jeg blot til den højtærede Minister for Handel og Søfart sige, at jeg kan meget godt forstaa, at den højtærede Minister stiller sig paa det Standpunkt, at Bryggerierne ikke skulde lide noget som helst Tab ved at anskaffe nye Beholdere. Paa dette Punkt ere vi ganske enige. Hvad jeg finder noget mærkeligt er, at Ministeriet for Handel og Søfart virkelig har kunnet gaa ind paa den Tanke, at man foruden at beholde de gamle Fustager tillige skal kunne faa Tilladelse til at benytte Fustager, som støtte sig til 10-Delings-Systemet. Jeg synes, det er en Fejl af Ministeriet at tiltræde en saadan Tanke. Imidlertid er Sagen jo gaaet i en bedre Gænge, som jeg ogsaa før omtalte, og der er ingen Grund til at uddybe Debatten derom. Men jeg vil indtrængende anmode den højtærede Finansminister, under hvem jo General-tolddirektoratet sorterer, om at se at faa

†

fastsat det Tidspunkt, hvor vi skulle over til det ene rationelle System.

Maa jeg endnu blot sige, naar den højtærede Finansminister nævnedes, at der var andre Lande, hvor Metersystemet var indført, hvor Forholdene ere meget brogede, at medens man i flere andre Lande yderst upraktisk ikke har nogen Størrelse for Fustager, saa have vi heldigvis her i Landet ligesom i England, Amerika og Østerrig saadanne Maal, Tønder, Barrels og Hektar, bestemte Maal, tidligere Tønde her i Landet, nu Hektoliter. Det er en meget stor Fordel i Modsætning til de tyske Stater, hvor der endnu paa Salgsfustagernes Omraade er den mest grænse-løse Vilkaarlighed til Stede. Jeg vil blot paapege, at der er intet som helst i Vejen for, at man i Overgangstiden kan benytte de to Arter af Fustager samtidig, naar man gør som i Tyskland, hvor hver enkelt Fustage er maalt og paaskrevet, hvor mange Liter den indeholder, en 47 l, en anden 36 l, en tredje 49 l, og saa fremdeles, det gaar udmærket godt, det vil sige forvirret er det selvfølgelig, men saaledes anvendes det i Tyskland i Forholdet mellem Bryggerierne og deres Konsumenter, saa i den lille Overgangstid, her vil være Tale om, kunde det gaa overmaade godt og bekvemt.

Da ikke flere ønskede at udtale sig, sluttedes Behandlingen af Forespørgselen.

Den sidste Sag paa Dagsordenen var:

Første Behandling af Forslag til Lov om Statsstøtte til Forplejning af Patienter med kroniske Sygdomme.

(Lovforslaget findes i Tillæg A. Sp. 3461).

Sagen sattes under Forhandling.

Ordføreren for Forslagsstillerne (V. H. O. Madsen): Det Lovforslag, vi have haft den Ære at fremsætte for det høje Ting, drejer sig om Hjælp til nogle af de ulykkeligste Medlemmer af Samfundet, nemlig de arbejdsudygtige fattige, som lide af kroniske Sygdomme, saa de trænge til stadig Hjælp, Underhold og Pleje. Talen er her om nogle af Samfundets Individer, hvis uforskyldte haarde Skæbne det er en Pligt at mildne. I København er der vel for saadanne ulykkelige indrettet en Plejestiftelse i Alminde-